



Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

1 Mayıs 2015

Mücadele ya da Teslimiyet Seçim ve İç Savaş

Artık hepimiz biliyoruz:

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

1 Mayıs, sadece işçi sınıfının birliğinin, dayanışmasının ve mücadelesinin günü olmayıp, aynı zamanda halk sınıflarının işçi sınıfının çevresinde ne ölçüde birleştirilebildiğinin de bir ölçüsüdür.

1 Mayıs, her zaman bu niteliklerinden ayırmaya yönelik çabalarla birlikte ilerlemiştir.

Gün gelmiş, 1 Mayıs, bir “şenlik”e, bir “festival”e dönüştürülmeye çalışılmıştır.

Gün gelmiş, 1 Mayıs, katliamlara sahne olmuştur.

Gün gelmiş, 1 Mayıs, “yasallaştırılmış”tır.

Gün gelmiş, 1 Mayıs, yasaklanmıştır.

Ve bugün, 1 Mayıs, 7 Haziran seçimlerinin öngününde, bir yandan “Taksim yasağı”yla çatışma gününe dönüştürülmeye çalışılırken, diğer yandan seçimler için bir güç gösterisi, bir araç olarak kullanılmak istenmektedir.

Hemen her zaman, “barış ve demokrasi şöleni” olarak sunulan, mevcut iktidara ve mevcut düzene tepkilerin “sandık” aracılığıyla pasifize edilmeye ve ötelenmeye çalışıldığı seçimler, bir kez daha 1 Mayıs’ın önüne ve üstüne konulmaya çalışılmaktadır.

1 Mayıs “yasakları”yla yaratılmak istenen “çatışma” görüntüleri, işçi sınıfının, özel olarak devrimci hareketin ne kadar barış-karşıtı, demokrasi-karşıtı olduğunu göstermenin bir aracı olarak kullanılmak istenmektedir. Özellikle kent küçük-burjuvazisi bunun hedef kitlesi durumundadır. Bu kesimleri ürkütmek, korkutmak ve 1 Mayıs’tan uzak tutmak için “çatışma”dan medet umulmaktadır.

Öte yandan, HDP’sinden CHP’sine, “sol” yayınlardan “sol” yazarlara, legalistlerden “utangaç” legalistlere kadar herkes, 7 Haziran seçimlerini, halk kitlelerinin AKP iktidarına ve Recep Tayyip Erdoğan’ın kişisel diktatorya özlemine karşı tepkisini kullanarak, “o seçimlerde olmadı, ama bu kez mutlaka” havası yaratarak kendi öznel amaçlarına ulaşmak istemektedirler.

Bu ilişkiler içinde 1 Mayıs, sözcüğün tam anlamıyla, “seçim sath-ı maili”nin yarattığı hava içinde boğulmaya, anlamsızlaştırılmaya çalışılmaktadır.

7 Haziran seçimlerinin öngününde 1 Mayıs, “çatışmalı” ya da “çatışmasız” 1 Mayıs, gün bitimiyle geçirilecek ve bir kenara atılacak bir güne dönüştürülmektedir.

Legalist soldan seçimlere katılan “solumsu” partilere kadar herkes, seçimlerin öngününde, arifesinde, “kazasız belasız” 1 Mayıs’ı atlatmak derdine düşmüşlerdir.

Bunlar da, göstermelik 1 Mayıs “törenleri”yle, 1 Mayıs’ı “Taksim Meydanı”nda “kutlayacağız” söylemleriyle yapılmaya çalışılmaktadır.

Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş hazırlıklarını yoğunlaştırdığı ve iktidarını bir iç savaş orta-

mında (ve de iç savaş tehdidiyle) korumaya ve pekiştirmeye yöneldiği bir dönemde 1 Mayıs, her zamankinden ve her dönemkinden çok daha önemli bir gün haline gelmiştir.

Bu ortamda, 2015 yılının 1 Mayıs'ı, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm halk sınıflarının bu iç savaş hazırlıklarına ve tehditlerine karşı birleşik ve örgütlü duruşunun günü olmalıdır.

İç savaş, sadece bir söylem, bir tehdit unsuru ve "günü geldiğinde" direnilecek bir olay değildir.

Bugün karşı karşıya kalınan iç savaş tehdidi, devrimci güçlerin karşı-devrimci güçlerle savaşımdan daha çok, karşı-devrimcilerin, islamcısından faşistine, neo-faşistinden islamcı-faşistine kadar bircümle karşı-devrimcilerin birleşik olarak halk güçlerine, devrimci güçlere saldırısıdır.

Halk güçleri, devrimci güçler, 7 Haziran seçimleriyle ve 7 Haziran seçimleri yoluyla AKP'nin iktidardan düşürüleceği umutlarıyla oyalanırken, iç savaş tehdidinin ve bizatihi iç savaşın bu duruma karşı bir araç olduğu da unutturulmaya çalışılmaktadır.

Bugün Türkiye devrimci hareketinin en temel sorunu, bir yandan doğru bir devrimci çizgi-de devrim mücadelesini örgütlerken, diğer yandan iç savaş tehdidine ve iç savaş koşullarına karşı halk kitlelerini bilinçlendirmek ve örgütlemektir.

Bu, bir askeri savaştır. Kendine özgü politik niteliğe sahip bir askeri savaştır.

Savaşa, askeri savaşa hazır olmayanlar, savaş patlak verdiğinde, yani "günü geldiğinde" teslimiyetten başka bir yolun kalmadığını trajik biçimde göreceklerdir.

Tüm devrimci ve halkçı unsurlar, "legalist sol"un her türünün safında yer alan samimi unsurlar da, seçimlerden bir şeyler bekleyen demokratlar da iç savaş tehdidini bir "blöf", bir "kurtarma aracı" olarak değil, gerçek bir tehdit olarak görmek zorundadırlar.

Unutulmamalıdır ki, iç savaş, 1 Mayıs'larda "Taksim Meydanı"nda yapılan "sokak çatışmaları"ndan çok daha karmaşık ve çok daha yıkıcı bir askeri çatışmalar dizisidir. Böyle bir savaşa karşı hazırlık yapmak, kitlesel sokak çatışmalarında kullanılan araçlardan çok daha fazlasını, daha da önemlisi politikleşmiş bir askeri savaş örgütlenmesini gerektirir.

Bilinmelidir ki, siyasal iktidarın iç savaşı, "Alperenler"ın, "çarşı esnafı"nın sokağa salınmasıyla başlayabileceği gibi, doğrudan siyasal iktidarın emrinde bulunan silahlı güçlerin harekete geçirilmesiyle de başlatılabilir. Toplu gözaltılar ve baskınlar bunun birer aracı olacaktır.

Özcesi, bugün, iktidarda kalmak ve kendi iktidarını pekiştirmek için iç savaşı bile göze alan bir siyasal iktidar vardır. Toplumsal muhalefeti ve devrimci güçleri bir iç savaş tehdidi ile teslim alamadığı, sindiremediği koşullarda iç savaşın pimini çekmekte tereddüt etmeyecektir.

İşte bu nedenle, seçimler, iç savaşa hazırlanan bir siyasal iktidardan kurtulmanın "tek" ya da "bir" yolu olmaktan çok, iç savaş hazırlıklarının pekiştirilmesinin bir aracıdır.

İşte bu nedenle, siyasal iktidarın iç savaşına karşı örgütlenmek gündemin en sıcak maddesidir.

Ve bugün, 1 Mayıs, siyasal iktidarın iç savaş tehdidine karşı bir dik duruşun günü olmalıdır.

Her devrimcinin görevi, siyasal iktidarın iç savaşına karşı devrimci savaşı yükseltmektir.

Yaşasın 1 Mayıs!

Tek Yol Devrim!